

”Tunnetko sinä minutkin, Jeesus?”

1. Arvottomuuden tunne. Hylkäämisen kipu. Suru menetyksistä. Miten saamme avun ja luottamuksen sanasta, ja miten rohkaisemme toinen toistamme?
2. Elämän lyhyiden kokemus. Mitä ehdin, mitä arvostan? Sanan näkökulma tärkeimpään.
3. Ansiottoman palvelijan kipu evankeliumin eteenpäin viemisessä. Omasta voimasta riisuutumisen vaikeus. Lohtu sanasta.
4. Tunnetko sinä minutkin, Jeesus? Tunnethan sinä minutkin. Perille pääsyn kaipaus, epäilykset, ahdistus. Lepo yksin Jeesuksen Kristuksen työssä, hänen varassaan, häntä lähellä.

En ole kovin aktiivisesti ajatellut puhettani. Se on ollut koko kesän jossain taustalla, kun olen yksinäni tai ihmisten kanssa keskustellen. Olen myös muistellut aikaisempien vuosien varrella käymiäni keskusteluja. Olen joutunut muistamaan omia vaikeita hetkiäni. Opiskelen tavallaan aihepiiriä. On myös selvää, että juuri David Herzogin kirjan ”Kirkkauden salaisuudet paljastetaan” lukeminen ja arvostelu veivät kysymykseen siitä, kenet Jeesus sanoo tuntevansa, kenelle hän puolestaan sanoo: ”Mene pois, en tunne sinua.” Näistä asioista löytyy yllättävän paljon Raamatusta. Vaikuttaa siltä, että löytyy nimenomaan lohdun sanoja sille, joka ei koe olevansa yhtään mitään.

Keskustelut tai kommentit ovat sillä tavoin muokatut ja yhdistetyt, etteivät edes mukana olevat henkilöt pysty mitenkään tunnistamaan itseään näistä. Olen poiminut itse asiat, ja muutin sanoja sekä kirjoitus- tai puhetyyliä.

Kohta 1: 1. Arvottomuuden tunne. Hylkäämisen kipu. Suru menetyksistä. Miten saamme avun ja luottamuksen sanasta, ja miten rohkaisemme toinen toistamme?

Arvottomuuden tunne. Hylkäämisen kipu. Suru menetyksistä. Miten voimme löytää eteenpäin, kun näköpiirissä ei vaikuttaisi olevan minkäänlaisia ratkaisuja, ei mitään ”polun pätkääkään”?

Erilaisia ajatuksia:

Pelkään sitä raamatunkohtaa, jossa varoitetaan tekemästä tahallaan syntiä, muuten ei ole uhria enää. Mietin mitä se käytännössä tarkoittaa ja mitä sellaiselle ihmiselle tapahtuu? Saan joskus mieleeni ihan kamalia ajatuksia tai väittämiä itsestäni. En oikein tiedä mistä ne nousevat, ja ne voivat perustua todellisiin raamatunpaikkoihin.

En kai vaan voi oikeasti muuttua välinpitämättömäksi. Toivon, ettei niin käy. Olen kuitenkin toiminut monissa elämänvaiheissa omaatuntoani vastaan, ja asiat painavat vieläkin etenkin, kun tulee jokin uusi vaikeus esille. Elän voimavaroja kuluttavien syytösten keskellä, ja elämäni ei yrityksistä huolimatta muutu paremmaksi.

Hävettää kertoa, mutta joskus mieleeni purkautuu kokonainen ryöppy kirosanoja. Näin voi käydä, kun hermostun ja menetän malttini. Voiko Jumala armahtaa tällaista ihmistä?

Pelkään jossain sisälläni, että kuitenkin lopulta kohdallani tapahtuu hylkääminen. Tunteeni oikeastaan puhuvat koko ajan siitä, että minut hylätään ja heitetään pois arvottomana. Joskus tulee kokemuksia, joissa olen kuin kaatopaikan ansaitsevaa roskaa, ja vihaan itseäni, lyön itseäni. Tällaista tapahtuu yllättäen, kun en hallitse tilanteita. Sitten voi kuitenkin välillä olla aivan normaali elämänvaihe. Enimmäkseen kaikki on kuitenkin hyvin.

Matt. 25 ja sanat: "Totisesti minä sanon teille: minä en tunne teitä"

Entä jos kaikki kylmenee, tyhjenee, kuin kuolee, mitä silloin jää? Olisi tehnyt jotain omaa, jonka luulisi olevan hyvää, joka kuitenkin sortuisi, eikä jäisi mitään jäljelle mitään, vain loputon tyhjiys. Vain kuoria, hyviä, mutta tyhjiä tekoja, kauniita sanoja jäisi. Niitä sitten katselisi, vailla todellista toivoa, eikä mikään saisi niitä eläväksi. Kaikki elämässä menettäisi merkityksensä, ellei saa olla Jeesuksen oma. Mikään ei olisi ikään kuin todellista silloin. Matteus 25 ja Jeesuksen sanat "Totisesti minä sanon teille: minä en tunne teitä." pelottavat joskus. On vaikea ajatella keille ne kohdistettiin, ja joskus pelkää onko itsekään ymmärtänyt uskon oikein. Kuitenkin tiedän, että Jeesus on ainoa toivoni. En mitenkään voi perustaa uskoani omiin hyviin tekoihini, minussa on niin paljon tyhjää, kylmää ja kuollutta. Olenko varmasti Hyvän Paimenen turvassa, olenhan? Enhän pääse eksymään, enhän vaan eksy?

Kun tietty henkilö ottaa minuun yhteyttä, menen kuin sekaisin joka kerta. En myöskään pääse irti käymästämmme sananvaihdosta. Tunnen itseni aivan nollaksi ja epäonnistuneeksi, täysin arvottomaksi ja uupuneeksi.

--

On tietysti aivan selvää, etten osaa vastata ihmisten hätään, en edes omaan hätääni. En myöskään osaa selittää oikein pelottavia raamatunpaikkoja.

JO NYT –EI VIELÄ

USKO EI MUUTA OLEMUSTAMME –EI OLE METAFYYSINEN TAPAHTUMA

Kohta. 2. Elämän lyhyiden kokemus. Mitä ehdin, mitä arvostan? Sanan näkökulma tärkeimpään.

Elämän pituus tai lyhyys ei lopultakaan voi olla mikään mitta. Eikä elämää kai toisaalta voi edes mitata, sillä ELÄMÄ ON. Tämän hetken kokeminen on se elämä, se sisältää lyhyden ja pituuden, tämän ajallisen ja iankaikkisen. On ihanaa, jos joskus voi kuin pysähtyä tähän hetkeen. Siinä on kaikki, siinä on myös anteeksianto ja sovitus. Armoon turvaten on parempi taas jatkaa eteenpäin, ja jättää mennyt kuin Jumalan varaan ja siunauksien alle. Voi nostaa päänsä ja katseensa ylös ja Jeesukseen.

Nykymaailma on sellainen, että aina pitää olla osaksi toisaalla kun on. Kun on enemmän ikää, ei jaksa olla missään muotomenoissa mukana, ei jaksa ympäristön haluamia pakkoliikkeitä, eikä myöskään kestä ylimääräistä vaahtoa. Sitä tahtoo olla aidosti juuri itsenään, aidosti tässä hetkessä ja aidon hengellisen sanoman äärellä. Sydämeni rukous on: ota minut tällaisenaan Jeesuksen tähden. Pysäytä minut tähän hetkeen ja tähän vapauttavaan lepoon.

Elämän pituudesta tai lyhyydestä voidaan puhua siinä mielessä, että ihminen oppii kovin hitaasti sen mikä on todella tärkeää.

--

Vuosia sitten ajattelin luonnon kauneutta ja mietin sitä, kuinka ”en voisi elää, jos en saa olla Jeesuksen oma”. En voisi katsoa luonnon kauneutta, koska se muistuttaisi Taivaan Isän rakkaudesta, suru olisi loputon, enkä pääsisi sitä surua pakoon, en minnekään. Pakoon juoksu ei auttaisi. Kaikki ympärillä olisi olemassa, mutta kuin tyhjenisi, menettäisi merkityksensä.

Jeesus vain saa eläväksi kaiken? Vain Hän saa elämään sanat, täyttää tyhjät, tuo lämmön, kauneuden ja Elämän? Eikä mikään maailmassa ja omassa elämässäni ole lopulta mitään ilman sitä, että saa olla Taivaan Isän lapsi. Kaikki kuin katoaa, haihtuu, häviää, menettää merkityksensä, jos on vain minä, minä ja minun omat sanat, teot?

Ei ihmisellä voi olla mitään arvokkaampaa, kuin saada synnit anteeksi ja olla Jeesuksen oma. Ristinsovitus on käsittämättömän suuri ja arvokas asia, yli ymmärrykseni. Kulkisin kuin vailla suuntaa ilman tätä uskoa. En halua koskaan kadottaa kalleinta aarretta.

-

3. Ansiottoman palvelijan kipu evankeliumin eteenpäin viemisessä. Omasta voimasta riisuutumisen vaikeus. Lohtu sanasta.

Hebr.3:7,8: ”Sentähden, niinkuin Pyhä Henki sanoo: ”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niinkuin teitte katkeroituksessa, kiusauksen päivänä erämaassa, ...” Jumala näkee meistä vaivan, ja pesee ja puhdistaa itseään tarvitseviksi. Jumala on Isämme, hän tahtoo ottaa meidät kämmenelleen ja kuljettaa omia kalliita tarkoituksperiään varten. Kyse on siitä, saako Hän olla meille sitä kuka Hän on. Saako Hän vapauttaa meidät tämän maailman alkeisvoimista, kavalista juonista ja opintuulista. Emmehän me ole itsemme omat, emme ole tänne mitään tuoneet, emmekä täältä myöskään mitään ota mukaamme. En ole minäkään millään katoavaisella kullalla tai hopealla ostettu isiltä peritystä turhasta vaelluksesta, vaan Kristuksen kalliilla verellä niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan.

--

Ei uskomisemme Jeesukseen ole itsemme varassa, vaan Jumala on sen meille lahjoittanut. Kyllä kaikki on Hänen omassa varassaan, Hänen aivoituksissaan, sekin

mitä Hän on meistä omista pienistään valmistamassa. Kaikki on asetettu Jumalan oman Pojan, Jeesuksen Kristuksen, ansioon perustuvaksi. Me olemme ansiottomia, emme edes muuta voi rehellisesti ajatella itsestämme.

Joudun jo jotenkin harhaan, kun ajatuksiini nousee, että minun TÄYTYISI YRITTÄÄ TODISTAA jotain uskosta. Jumala on todistanut itsestään ennen muuta sanassaan. Jumala tekee meissä omaa hyvää työtään, että osaamme elää lahjasta emmekä teoista ja omista ansioistamme. Tässä tulee vastaan riisuminen.

USKO ON LAHJA -KRISTUS ON LAHJA

4. Tunnetko sinä minutkin, Jeesus? Tunnethan sinä minutkin. Perille pääsyn kaipaus, epäilykset, ahdistus. Lepo yksin Jeesuksen Kristuksen työssä, hänen varassaan, häntä lähellä.

Voinhan vaan rukoilla että saan olla turvassa ja Jeesuksen omana, omin voimin se ei ole mahdollista? Minussa on vain tyhjää, kylmää ja kuollutta, mutta Jeesus on todellinen ja ainoa toivo. Jos saan olla Hänen omansa, olen turvassa, ja kaikki elävä on Häneltä? Saanhan olla Hyvän Paimenen turvassa, enkä eksy, saanhan?

Moni kokee suurta turvattomuutta, vaikka on herkästi ja aidosti Jumalan lapsi, Jeesuksen oma. Tunteet kertovat turvattomuudesta, elämän arvaamattomuudesta ja hylkäämisen pelosta. En tee oikein, jos vastaan vain niin, että toki saat olla Hyvän Paimenen turvassa. Tahtoisin sanoa enemmän.

Jo Vanhassa testamentissa on lukuisia lupauksia siitä, miten voimme kulkea rohkeina eteenpäin, koska Herra on kanssamme. *”Olkaa lujat ja rohkeat, älkää peljätkö älkääkä säikähtykö heitä, sillä Herra, sinun Jumalasi, käy itse sinun kanssasi; hän ei jätä eikä hylkää sinua”* (5 Moos. 31:6).

Psalmeista löydän seuraavaa: *Ja sinuun turvaavat ne, jotka sinun nimesi tuntevat; sillä sinä et hylkää niitä, jotka sinua etsivät, Herra* (Ps. 9:11), ja *Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää* (Ps. 51:19). Ei Jumala hylkää sellaista, joka tahtoo Häneen turvata heikkona ja epäonnistuvana.

Olemme päässeet Kristuksen hoivaan. Se on jotain aivan muuta kuin kaikki mitä voimme ymmärtää maallisen kodin hoivasta. *Hoivatkaa sentähden toinen toistanne, niinkuin Kristuskin on teidät hoivaansa ottanut Jumalan kunniaksi* (Room.

15:7). Jeesus on sanonut näin: *Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos* (Joh. 6:37).

Tässä vielä Jeesuksen omia lupauksia: *Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään peljätkö* (Joh.14:27), sekä tämä: *Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä* (Joh. 10:27-30).

Elämämme tilanteet muuttuvat, ja välillä kaikki voi olla hyvin vaikeaa. Meillä on kuitenkin aina sama turva Kristuksen omassa työssä. Hän on sovittanut syntimme ja lunastanut meidät. Hän on Hyvä Paimenemme. Jeesuksen Kristuksen hoiva pysyy. Me olemme heikkoja, mutta Herramme ei ole heikko. Olemme Isän kädessä, siitä ei meitä kukaan eikä mikään voi ryöstää. Olemme kotimatalla. Täällä kaikki on vielä vajaata ja rikkonaista, perillä on toisin.

Olin eräässä kesäisessä hetkessä rantapenkillä istumassa. Katsoin miten aallot löivät kalliota vasten. Muistelin raamatunpaikkoja kalliosta, lujasta Kristus-kalliosta. Kaikki on huojuvaa ja horjuvaa, aaltoilevaa ja humisevaa tuulisella rannalla. Vain kallio on ja kestää.

Kun tulin sisälle, ajattelin ensin etsiä kalliokohtia, mutta mieleeni tulikin toinen jae. Se oli tämä: ***Vahvistakaa hervonneet kädet, voimistakaa horjuvat polvet*** (Jes.35:3). Ajattelin monia ystäviäni, jotka soittavat tai laittavat viestejä. Tahdon omalla tavallani osoittaa heille kalliota – Kristusta. Kun voisinkin rohkaista kestävyYTEEN ja katsomaan Kristukseen.

Sitten etsin Uudesta Testamentista kohdan, missä viitataan juuri

Jes.35:3:een. Hebr.12: *...juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, 2. silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. ...11. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut. 12. Sentähden: ”**Ojentakaa hervonneet kätenne ja***

rauenneet polvenne”; 13. ja: ”tehkää polut suoriksi jaloillenne”, *ettei ontuvan jalka nyrjähtäisi, vaan ennemmin parantuisi.*

Olemme jokainen kuin ontuvia ja kompuroivia, eri tavoin syntiä tekeviä, kiukuttelevia ja pahoja. Elämän vastoinkäymisissä ja tuulissa jäsenemme ovat välillä hervonneet ja rauenneet. Olemme joskus myös itseemme täysin pettyneet. Kilvoittelu on usein juuri sitä, että nostamme yhä uudelleen päämme ja katsomme uskomme alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen. Samalla saamme uuden voiman jäseniimme. Osaisinpa arkisella tavallani vaikuttaa edes hiukkasen sitä, ”*ettei ontuvan jalka nyrjähtäisi, vaan ennemmin parantuisi*”.

Niin, me saamme myös tänään ja juuri nyt nostaa katseemme kaiken horjuvan ja rauenneen yläpuolelle - saamme katsoa Jeesukseen Kristukseen. Hän on kalliomme, joka on ja kestää. Syntimme on sovitettu, ja paha on voitettu. Kristuksessa on turvamme.